

Lidande

Jag visste inte att jag skulle romantisera den här tiden. Jag låg på mitt rum hela dagarna jag tände aldrig lampan förutom när jag skulle måla. När jag stängde mina ögon såg jag ingenting det var svartare än svart. Jag levde på cigaretter och läsk, ibland tre paket om dagen. Jag var manisk men extremt deprimerad, jag önskade att jag kunde gråta. Men som tröst kom det till mig i mörkret associationer som vävts i det tysta. En gång i månaden kanaliserade jag det på en duk, resten av tiden skrev jag. Jag kunde föreställa mig det; hur mitt ansikte förvrids till en kristalliserande smärta av elden inuti. I hopplösheten planterade jag blommor och bidade min tid på att det en dag skulle slå ut. Mitt pris var att jag födde en ödmjukhet för allt levande och dött.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Knark med Poeter.se id #45878 innehar upphovsrätten